

Simon Emil Koefoeds prædiken 19. søndag efter trinitatis

Taler

Simon Emil Kofoed
Sognepræst

Dato

23. oktober 2022

Sted

Brabrand Kirke
[radiotransmitteret på P1]

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 1, vers 35-51
Paulus' første brev til Korinterne kapitel 12, vers 12-20

Salmer

DDS 747: Lysets engel går med glans
DDS 335: Flammerne er mange, lyset er ét
DDS 319: Vidunderligst af alt på jord
DDS 729: (vers 5) Nu falmer skoven trindt om land
DDS 731: Nu står der skum fra bølgetop

Det gav genlyd, da Dronning Elizabeth døde. Vi vidste nok, at det ville ske. Men det kom alligevel bag på briterne, på nationerne i commonwealth og ja, stort set hele verden. For hun var jo den, der i mere end 70 år forenede folk på tværs af generationer, lande, sprog og kulturer. Hun var den stabile klippe i en foranderlig verden, som en journalist skrev.

Hendes begravelse blev sendt live i hele verden, og aldrig før var så mange statsoverhoveder samlet under samme tag for at tage afsked med hvad der følte som *deres* overhoved. Kongehuse kan virke gammeldags. Men i en moderne verden, der udvikler sig hurtigt, og også hurtigt kan splittes, er der stadigvæk traditioner og huse, der samler os. Og vi kan have brug for det.

Som med vores egen dronning. Vi kan tænke, at der er meget der skiller os herhjemme, og i valgkampen 2022 gøres der en dyd ud af at trække uenigheder skarpt op. Men der er også meget få, som ikke vil samle sig foran skærmen nytårsaften, når dronningen taler. Fordi hun taler med en anden stemme, hævet over tider og strider, og forener skolesøgende som plejehjemsbeboer, direktør som kontanthjælpsmodtager, nydansker i Gellerup som femte generation på gården i Vestjylland.

Dagens evangelium og Paulus brev til Korinterne forkynder for os, at vi alle er kaldt på som en enhed på tværs af alt det, vi måtte mene, der adskiller os. Vi er kaldt på til at være ét i Kristus, ét i samme Ånd, men også på en langt dybere måde end et kongehus kan minde os om.

Vi er forbundet med hinanden i den samme ånd. Som illustration bruger Paulus billedet af et menneskes krop. For ham er vi forbundet så nært, som forskellige lemmer på en krop er forbundet i ét legeme. Det er sandt, at en krop består af mange dele – af mange lemmer. Kroppen er mangfoldigt sammensat af hoved, hals og hænder, fødder, fingre og øreflipper. Men det er også lige så sandt, at lemmerne tilsammen udgør ét legeme. Legemet kan slet ikke tænkes anderledes. Kun i mangfoldighed og forskellighed er legemet et legeme.

Og sådan, siger Paulus, er vi mennesker også forbundet i Kristus i den samme ånd. Vi er lemmerne, Kristus er legemet. Sådan er vi en enhed med hinanden. I al vores forskellighed og mangfoldighed som mennesker er vi forbundet i den samme ånd – i Kristi ånd – og det kan slet ikke tænkes anderledes.

Det er enkelt at sige, og med Paulus' billede kan vi se det for os. Men at det også er sådan, det forholder sig i virkeligheden, kan være sværere at acceptere og forstå: at enheden rummer forskellighed.

Når ikke alle er som os selv; tænker det samme, tror det samme, forholder sig til livet på samme måde, så bliver vi udfordret på, om vi overhovedet *kan* være sammen eller om vi kommer fra samme sted. Og nogle gange føler vi det lettere at tilpasse og justere, eller helt at fravælge den, der falder udenfor normen, snarere end at inkludere i fællesskabet.

Når vi f.eks. tidligere talte om identitet og køn, var det på sin vis enkelt og knyttet til biologien. Men i dag taler vi – og særligt yngre generationer – om en mangfoldighed af køn og om flydende identiteter. Om at opleve sig selv som bevægelig og foranderlig igennem livet, snarere end at være den samme i én forståelse. Det kan være en kamp for mange unge, at få lov at være til på denne måde, og dertil kæmper andre også med at forstå, at denne mangfoldighed af køn nu også er en del af vores virkelighed.

Og når jeg nu ikke er, som andre er flest, er der så overhovedet plads til mig, spørger den unge med en flydende identitet? Her kan vi svare med Paulus ord,

som nærmest forud for vores tid skriver om følelsen af, ikke at høre til: ”Siger foden: »Jeg er ikke hånd, altså hører jeg ikke til legemet,« er den dog alligevel en del af legemet, og siger øret: »Jeg er ikke øje, altså hører jeg ikke til legemet,« er det dog ligefuldt en del af legemet.”

Alle hører til, og der skal ikke laves om på noget eller på nogen. Legemet, enheden i Kristi ånd, består af en mangfoldighed og forskellighed af mennesker. Det er også en del af vores identitet. Og enheden går måske derfor dybere end vi altid kan rumme. Guds kærlige arme strækker sig længere, end vi altid kan tro, og rummer både den, der skal ses og rummes på ny, og den som ikke kan rumme andre end sig selv og sit eget.

Når Jesus kalder på sine disciple i evangeliet, får vi øjnene op for, hvor konkret det er for ham. Jesus kalder på hver enkelt, og hver enkelt kommer til ham. De har deres egne navne; Andreas, Simon, Peter, Filip, Nathanael, og de kommer fra hver deres sted; de er sønner af Johannes, de kommer fra Galilæa og fra Betsajda. Disciplene har deres egen identitet og kommer hver især med deres eget. Men under Jesus er de også en enhed. Her forenes de i al deres forskellighed, og får en ny retning at gå i sammen med ham. De er alle en del af hans ånd.

Og bemærk dertil, hvordan Jesus selv bærer en mangfoldighed i sig. Jesus kaldes både Guds lam, Rabbi, Kristus, Josefs Søn, Guds søn og Israels konge. Navnene bærer forskellige betydninger og udvider vores forståelse af, hvem Jesus er, og stadigvæk er han kun én og den samme ånd.

Som sådan er vi mødt af Gud – af Jesus Kristus og af hans ånd. Han er én og vi er ét i ham. I hans kærlighed kan vi være med alt det, vi er hver især. Og samtidig løftes vi også ud af vores egen væren, og sættes i et forhold hinanden. Billedet af legemet er netop billedet af sammenhæng og fællesskab. Uden hinanden var legemet halvt.

Og måske er vores vigtigste identitet i bund og grund ikke den, vi er født med eller den vi selv har fundet frem til, men den vi har fået af Gud – at vi er elskede mennesker, hver og én, og en del af noget større? En sammenhæng og et fællesskab, som rækker ud over os selv, som vi er afhængig af og som vi er forbundet med.

I dag er vi kaldt på til at være en enhed. Kongehuse kan give os glimt af, hvad det betyder og hvordan det føles. Og alligevel er der noget mere på spil. En identitet der går dybere; en sammenhæng der rækker længere ud end kongehuse og menneskelige traditioner kan holde os fast på.

Som lemmer på et legeme. Som mennesker på den samme jord, med lande og vande der flyder imellem os. Som himlen, åben over vores hoveder, der alle steder er den samme. Sådan er vi forbundet. Det kan slet ikke tænkes anderledes. Amen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

19. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Folketingsvalg, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/simon-emil-koefoeds-praediken-19-soendag-e-trinitatis-2022>